

Rozjímání na první sobotu (červen 2026)

USTANOVENÍ EUCHARISTIE

P. Sławomir Kunka

Maria! Církev nás učí, že pramenem moci Kristova kněžství je láska Otce k celému stvoření. Je to táž láska, která se světu zjevila v tajemství Vtělení, v obětování v chrámě i v celém životě našeho Pána. Je to tatáž láska, kterou tvůj Syn zjevil svým přátelům při Poslední večeři, v modlitbě v Getsemanské zahradě, na křížové cestě, a konečně ve své smrti, Zmrtvýchvstání, Nanebevstoupení i v Seslání Ducha Svatého.

Matko, věříme, že kněžství ustanovené Spasitelem je zpřítomňováním této Boží lásky po všechny dny trvání Církve svaté. Kněžství tvého Syna je utkáno z nití odvěké lásky Boha Otce, z tvého „fiat“, Matko, z „fiat“ Syna i z „fiat“ milovaných synů, kteří k němu patří. Tito synové náležejí k pokolení milovaných učedníků, kteří připraví svět na konečný příchod Pána Ježíše. Právě v tomto pokolení se naplní zaslíbení našeho Pána, vyslovené nejprve vůči milovanému učedníku Janovi: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu...“ (srov. Jan 21,23).

Přirozeným prostředím zrání tohoto pokolení je působení Ducha Svatého. Ó Neposkvrněná Ženo, to jsou tvá pokolení, která rodiš „v bolestech a mukách“ (srov. Zj 12,2), aby se v nás utvářela podoba Krista, Prvorozeného plodu tvého panenského lůna.

Evangelista Lukáš zaznamenal, že tvůj Syn, „ve stanovenou hodinu zaujal (Ježíš) místo u stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: ‚Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám říkám: Už ho nebudu jíst, dokud se nenaplní v Božím království“ (Lk 22,14–16).

Matko, náš Ježíš si je plně vědom toho, co ho čeká. Jeho Srdce je naplněno největší láskou; touží po tom, co se má stát. Vždyť je Synem neposkvrněné Ovečky, určeným k oběti Nové smlouvy.

Svatý Lukáš dále vypravuje: „A vzal kalich, vzdal díky a řekl: ‚Vezměte ho a rozdělte mezi sebe. Neboť vám říkám: od této chvíle už nikdy nebudu pít z plodu révy, dokud nepřijde Boží království.‘ Potom vzal chléb, vzdal díky, lámal ho a dával jim se slovy: ‚To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku!‘ Stejně tak vzal i kalich, když bylo po večeři, a řekl: ‚Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.‘ “ (Lk 22,17–20). Víím, že každé Ježíšovo gesto, každé jeho slovo – i když jsi tehdy nebyla ve večeřadle – se ozývalo jako ozvěna duchovního sjednocení v tvém Neposkvrněném Srdci. Cožpak by ta, která dala Synovi tělo a krev, neměla hluboce prožívat to, že Syn je nyní odevzdává Církvi jako oběť života a projev té největší lásky?

Matko, odpusť mi, protože možná ti znovu působím bolest, když připomenu další slova tvého Syna. Ježíš řekl: „Hle, u mně na stole je ruka mého zrádce! Syn člověka sice jde svou cestou, jak je určeno, ale běda tomu člověku, který ho zradí!“ (Lk 22,21–22). V Eucharistii se setkává Boží láska se zradou bídného člověka. Tak tomu bude až do konce světa – a přece nakonec zůstává jen láska a vítězství Boha.

Nejsvětější svátost je největším pokladem, který Církev na zemi vlastní. Svátý Pavel, který jako první písemně zachytil ustanovení Eucharistie, hned dodává s velkou naléhavostí: „Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl chléb Páně nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Proto musí člověk sám sebe zkoumat, a tak ať chléb jí a z kalicha pije. Kdo totiž jí a pije, a tělo Páně nerozlišuje od obyčejného chleba, jí a pije si odsouzení. Proto je mezi vámi tolik nemocných a churavých a mnoho jich už umřelo“ (1 Kor 11,26-30). Není snad v naší době, Ženo

Eucharistie, toto napomenutí ještě naléhavější než dřív? Máme tak veliké náboženské vědomí, zakusili jsme tolik eucharistických zázraků, a přesto je pro nás stále tak snadné zlehčovat Nejsvětější svátost! Z lásky k tobě, z lásky k Ježíši, toužím činit vše, co je v mých silách, abych odčiňoval všechny skutky znesvěcování, k nimž dochází při liturgii i mimo ni, vědomě i z lehkomyšlnosti.

Katechismus nám připomíná, že svatokrádež spočívající v „znesvěcování nebo nedůstojném zacházení se svátostmi či jinými liturgickými úkony, jakož i osobami, předměty a místy zasvěcenými Bohu. Svatokrádež je těžký hřích, zvláště je-li spáchána proti Eucharistii, protože tato svátost nám podstatně zpřítomňuje Tělo samého Krista“ (KKC 2120). Toto učení nemůže změnit žádný lidský, jen dočasně platný zákon. Eucharistie je vždy svatá, protože Kristus je Bůh. A katolická Církev bude až do konce časů neúnavně vyznávat, že „v božské svátosti svaté Eucharistie je po proměnění chleba a vína náš Pán Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, skutečně, reálně a podstatně přítomen pod způsoby těchto viditelných věcí“ (Tridentský koncil, Dekret o Nejsvětější svátosti).

Pomoz každému z nás, svatá Boží Rodičko, vytrvat v této víře za všech okolností, které nás mohou v životě potkat. Je to přece nejsvětější věc, pro kterou stojí za to položit život!

Nikdo z lidí nikdy nemiloval Boha tak jako ty, Maria Panno. Den Zvěstování byl dnem, kdy se tvá láska stala „smlouvou“ mezi Stvořitelem a novou Evou. Je to počátek Nové smlouvy, která se naplní v Kristu. On, Beránek bez poskvrny, narozený z Neposkvrněné Panny, je „prostředníkem nové smlouvy. Svou smrtí dal zadostiučinění za hříchy spáchané v době, kdy ještě platila dřívější smlouva. Tím se povoláním dostává splnění slibu o věčném dědictví“ (srov. Žid 9,15).

Při Poslední večeři přece tvůj Syn prohlásil: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá“ (Lk 22,20). V něm se naplňují všechna zaslíbení a proroctví daná v předchozích dobách Bohem, který je věrný a pravdivý.

Neposkvrněná Panno, při Poslední večeři nám náš Pán dává své Tělo a Krev, které přijal z tebe mocí Ducha Svatého. Kněz při proměňování pronáší Ježíšova slova: „Toto je moje tělo“; „Toto je kalich mé krve“. A na

Velký pátek z kříže tvůj Syn říká: „Hle, Matka tvá“ (Jan 19,27) – a milovaný učedník tě přijal k sobě. Matko, není to snad výzva, abychom nikdy neoddělovali dar Eucharistie od daru tebe, Neposkvrněně Počaté Panny? Proč pochybujeme o slovech našeho Spasitele?

Když za nás odevzdal svůj život, ukázal nám cestu k životu věčnému: „Vezměte mé Tělo a mou Krev“ – a spolu s tím: „Hle, tvá Matka“. To je pokrm k životu věčnému! Cožpak Ježíš dříve neřekl: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,54)?

Hle, veliké tajemství naší katolické víry! Hle, veliké tajemství odvěkého Otce, ukryté v Jednorozeném Synu a v Neposkvrněné Matce pro celé stvoření! Kdo je pochopí? Kdo je přijme?

Maria Panno, nedopusť, abychom zapomněli, že jsi Matkou Božího Syna, že jsi byla vyvolena ze všech žen jako mimořádný chrám Ducha Svatého a že tě Otec zastínil, jako kdysi Archu úmluvy. Ó Neposkvrněná, je snad mezi všemi ženami světa někdo tobě podobný? Proč tedy musíš trpět kvůli lžím „znalců Písma“ a kvůli pomluvám, které proti tobě šíří ti, kdo chtějí po svém budovat vztah s tvým Synem?

Matko, chceme ti přinášet zadostiučinění za všechno utrpení, které zasahuje tvou čest jako Matky vtěleného Slova – toho, které „se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14) pro nás a pro naši spásu.

Maria, při každé mši svaté se učíme, že přítomnost je důležitější než pouhá slova. „Slovo se stalo tělem“ – a nejen že „prebývalo mezi námi“, ale stalo se pro nás Pokrmem k životu věčnému.

Amen.